

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 371/2025-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **Vidiecky dom, s.r.o.**, P. O. Hviezdoslava 79, Veľké Kapušany, IČO 50 400 452, a sťažovateľky [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpených advokátkou JUDr. Erikou Beňovou, Škultétyho 2, Košice, proti uzneseniu Okresného súdu Michalovce sp. zn. 21Tp/18/2025 z 25. marca 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľiek, skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľiek

1. Sťažovateľky sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 19. júna 2025 domáhajú vyslovenia porušenia základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením okresného súdu sp. zn. 21Tp/18/2025 z 25. marca 2025. Sťažovateľky v petite podanej ústavnej sťažnosti požiadali o vyslovenie porušenia označených základných práv napadnutým uznesením okresného súdu, ktoré žiadajú zrušiť a vec vrátiť na nové prejednanie okresnému súdu, a o náhradu trov konania.

2. Z obsahu podanej ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že uznesením vyšetrovateľa Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach ČVS: KRP-32 2-VYS-KE-2021 z 9. septembra 2021 bolo začaté trestné stíhanie vo veci podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku a ďalším uznesením toho istého orgánu ČVS: KRP-32/2-VYS-KE-2021 z 24. novembra 2021 bolo podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku vznesené obvinenie [REDACTED] pre obzvlášť závažný zločin úverového podvodu podľa § 222 ods. 1 a 5 písm. a) Trestného zákona. Ďalším uznesením toho istého orgánu ČVS: KRP-94/2-VYS-KE-2021 z 29. novembra 2021 bolo vznesené obvinenie právnickej osobe PROFRESS TECHNOLOGIES s.r.o. pre obzvlášť závažný zločin úverového podvodu podľa § 222 ods. 1 a 5 písm. a) Trestného zákona.

3. Vyšetrovateľ Prezídia Policajného zboru, Národnej centrály osobitných druhov kriminality, odboru finančného vyšetrovania Východ (ďalej len „policajť“) uznesením sp. zn. PPZ-243/NCK-OFV-VY-2022 z 2. mája 2022 začal trestné stíhanie vo veci podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku pre obzvlášť závažný zločin legalizácie výnosu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 a 2 písm. a), ods. 5 písm. b) Trestného zákona a ďalším uznesením sp. zn. PPZ-243 NCK-OFV-VY-2022 z 18. augusta 2023 vzniesol podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku obvinenie sťažovateľke v druhom rade pre obzvlášť závažný zločin legalizácie výnosu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1, 5 písm. a), b) Trestného zákona a sťažovateľke v prvom rade podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku v spojení s § 1 ods. 1, 2, § 3, § 4 ods. 1 písm. a) zákona č. 91/2016 Z. z. o trestnej zodpovednosti právnických osôb a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov taktiež pre obzvlášť závažný zločin legalizácie výnosu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1, 2 písm. a), ods. 5 písm. b) Trestného zákona.

4. Prokurátor Okresnej prokuratúry Košice II uznesením sp. zn. 1Pv 203/22/8803 z 24. apríla 2024 zrušil uznesenie policajta sp. zn. PPZ-243NCK-OFV-VY-2022 z 18. augusta 2023, v dôsledku čoho následne policajť opätovne uznesením sp. zn. PPZ-243/NCK-OFV-VY-2022 z 12. júna 2024 vzniesol obvinenie obidvom sťažovateľkám pre obzvlášť závažný zločin legalizácie výnosu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1, 5 písm. a), b) Trestného zákona. Okresná prokuratúra ďalším uznesením sp. zn. 1Pv 203/22/8803 z 15. novembra 2024 zrušila uznesenie policajta sp. zn. PPZ-243/NCK-OFV-VY-2022 z 12. júna 2024 o opätovnom vznesení obvinenia sťažovateľkám.

5. Okresná prokuratúra príkazom sp. zn. 1 Pv 203/22/8803 zo 7. augusta 2024 podľa § 96f Trestného poriadku s poukazom na § 96e Trestného poriadku zaistila viaceré motorové vozidlá, ktorých vlastníkom alebo oprávneným držiteľom boli sťažovateľky v prvom rade, resp. druhom rade alebo leasingová spoločnosť. Okresná prokuratúra uznesením sp. zn. 1Pv 203/22/8803 z 29. novembra 2024 zamietla žiadosť sťažovateľiek o zrušenie zaistenia hnutel'ných vecí a okresný súd napadnutým uznesením zamietol sťažnosť obidvoch sťažovateľiek proti uzneseniu okresnej prokuratúry sp. zn. 1Pv 203/22/8803 z 29. novembra 2024.

6. Sťažovateľky považujú napadnuté uznesenie okresného súdu za „nepreskúmateľné a nezákonné“, keď namietajú, že aj napriek tomu, že „podali skutkovú a právnu argumentáciu, ktorou zdôvodnili, že motorové vozidlá nemožno považovať za výnos ani nástroj trestnej činnosti a tieto tvrdenia aj preukázali“, tak okresný súd «svoje opačné závery neodôvodnil a nevydal rozhodnutie, ktoré by bolo riadne odôvodnené. Podľa sťažovateľiek okresný súd vystaval svoju argumentáciu na „absurdných záveroch“», keď bez opory vo vykonanom dokazovaní dôvodil, že „(i) úverová zmluva pri financovaní motorového vozidla má charakter účelového úveru na kúpu vozidla, (ii) vlastníkom vozidla sa stáva klient už pri jeho kúpe (iii) a vozidlo je následne iba predmetom zabezpečenia úveru (napríklad zmluvou o zabezpečovacieho prevodu práva)“. V nadväznosti na uvedené sú sťažovateľky presvedčené o tom, že „konajúci súd je povinný skúmať zákonnosť postupu, ako aj rozhodnutí orgánu činného v trestnom konaní, pokiaľ má podľa príslušného právneho predpisu rozhodovať o právnom prostriedku a sťažovatelia podávajú takú argumentáciu, ktorou namietajú nezákonný postup a rozhodnutie orgánu činného v trestnom konaní“. V dôsledku toho tak bolo podľa sťažovateľiek povinnosťou okresného súdu skúmať, „(i) či tá ktorá hnutel'ná vec môže byť vo vzťahu k trestnej veci predmetom zaistenia (súd v rozhodnutí nerozlišuje rozdiel medzi zaistením hnutel'nej veci a zaistením inej majetkovej hodnoty), (ii) či vo vzťahu k hnutel'nej veci sú splnené zákonné podmienky pre zaistenie (či hnutel'ná

vec môže byť považovaná za výnos alebo nástroj trestnej činnosti, keď je známy a preukázaný spôsob financovania tej ktorej veci a pod.) a (iii) či vôbec existuje trestné stíhanie pre kvalifikovaný trestný čin (skutkové okolnosti sú iba prezumované bez rešpektovania zákonnosti v trestnom konaní).“. Sťažovateľky svoj záver o porušení základných práv odvodzujú aj od faktického stavu samotnej trestnej veci, keď (i) nie sú v postavení obvinených, (ii) trestné stíhanie nie je vedené pre tzv. kvalifikovaný trestný čin a (iii) v dôsledku toho tak nemožno postup okresnej prokuratúry a okresného súdu, ktorým zamietli návrh na zrušenie zaistenia hnutelných vecí, hodnotiť ako nevyhnutný pre riadne zabezpečenie ďalšieho postupu v trestnom konaní.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Ústavný súd v súlade s § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť, pričom posudzoval, či jej prijatiu na ďalšie konanie nebránia dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. Pri preskúvaní rozhodnutí o použití dočasných majetkových zaistovacích inštitútov, v ktorých dôsledku je znemožnené alebo citeľne obmedzené dispozičné právo dotknutého subjektu, ústavný súd vo svojej doterajšej rozhodovacej praxi stanovil požiadavky, ktoré sú na takéto rozhodnutie kladené z pohľadu ústavnoprávneho: rozhodnutie musí mať zákonný podklad, musí byť vydané príslušným orgánom a nemôže byť prejavom svojvôle (IV. ÚS 379/03, IV. ÚS 577/2021, I. ÚS 550/2024, IV. ÚS 154/2025). Ak sú tieto požiadavky dodržané a zásah štátu rešpektuje primeranú (spravodlivú) rovnováhu medzi požiadavkou všeobecného záujmu spoločnosti, ktorý je zásahom sledovaný, a požiadavkou na ochranu základných práv jednotlivca, ústavný súd nepovažuje zabezpečenie majetku dotknutého subjektu za protiústavný zásah do jeho vlastníckych práv (I. ÚS 554/03, I. ÚS 369/03, IV. ÚS 577/2021, I. ÚS 550/2024, IV. ÚS 154/2025).

9. Rovnako je potrebné pripomenúť, že ústavný súd by mal pristupovať k preskúvaniu rozhodnutí o zaistení nástrojov trestnej činnosti a výnosov z trestnej činnosti ako k rozhodnutiam dočasnej a zabezpečovacej povahy vydaným v priebehu prípravného trestného konania zdržanlivo, keďže do práv sťažovateľa sa nezasahuje konečným spôsobom (IV. ÚS 672/2022, I. ÚS 264/2023, I. ÚS 550/2024, IV. ÚS 154/2025).

10. Z pozície materiálnej ochrany základných práv teda ústavný súd konštatuje, že napadnutým uznesením okresného súdu došlo k zásahu do užívania majetku patriaceho sťažovateľkám, a preto ho preskúmal optikou garancií vyplývajúcich z čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, a to aj v neoddeliteľnom kontexte základného práva na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, avšak s akcentom na už predostreté východiská (body 8 a 9) a so zhodnotením, či medzi použitým prostriedkom a sledovaným cieľom bol rozumný vzťah proporcionality (James a ostatní proti Veľkej Británii z 21. 2. 1986). Inými slovami, ústavnoprávny prieskum zaistenia majetku sťažovateľiek, o ktorom bolo v poslednom stupni rozhodnuté napadnutým uznesením okresného súdu, sa v podstate sústreďuje len na tie prípadné pochybenia, v ktorých dôsledku by pre také rozhodnutie chýbal zákonný základ alebo by zjavne nemohlo viesť k naplneniu účelu, ktorý ním má byť dosiahnutý, alebo by v ňom bolo možné vidieť svojvôľu z iného dôvodu. Konanie o ústavnej sťažnosti totiž nemožno považovať za pokračovanie trestného konania a posúdenie

splnenia podmienok na zaistenie majetku v trestnom konaní je v právomoci všeobecných súdov. Ústavný súd v zásade nie je oprávnený preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil.

11. V prvom rade námietka sťažovateľiek, že nie sú v trestnom konaní obvinenými, je eliminovaná konštatáciou napadnutého rozhodnutia, že sú v procesne (aktuálne) relevantnom postavení podozrivých osôb (§ 10 ods. 25 Trestného poriadku), ktoré ich v zásade stavia do pozície obdobnej obvinenému (§ 33b Trestného poriadku).

12. Vo vecnej súvislosti je potrebné nadviazať tým, že sťažovateľky namietajú absentujúci právny základ na zaistenie hnutelných vecí, keď sa napadnutým uznesením okresného súdu nerozhodovalo o takom zaistení (§ 96f Trestného poriadku s poukazom na § 96e Trestného poriadku), ale až o následnej žiadosti o zrušenie zaistenia podľa § 96e ods. 9 Trestného poriadku. Rozdiel spočíva v tom, že v druhom z oboch prípadov sa skúma potreba ďalšieho zaistenia, ktorého primárny základ už bol judikovaný. Faktická oneskorenosť ústavnej sťažnosti mohla vyvolať jej odmietnutie už práve z tohto dôvodu, ústavný súd však nad rámcom a v príslušných súvislostiach vykonal vecný prieskum napadnutého uznesenia, samozrejme, len v rozsahu predmetu aktuálneho rozhodovania súdu.

13. Okresný súd v napadnutom uznesení založil svoj právny názor o pretrvávajúcej potrebe ďalšieho zaistenia hnutelných vecí na právnom názore, podľa ktorého „*predmetné motorové vozidlá síce boli nadobudnuté zákonným spôsobom (nakoľko nie je možné spochybníť nadobudnutie vozidla formou spotrebného úveru), avšak vzhľadom k aktuálne ustálenému dôkaznému stavu je možné podľa názoru súdu akceptovať predbežný záver o tom, že v tomto štádiu trestného konania existuje dôvodné podozrenie, že finančné prostriedky použité na kúpu zaistených motorových vozidiel (aj keď formou spotrebného úveru), resp. aj finančné prostriedky, ktorými boli uhrádzané splátky úveru môžu pochádzať z trestnej činnosti a preto aj nadobudnuté veci - motorové vozidlá by mali byť považované v zmysle ich derivatívneho charakteru za výnos z trestnej činnosti. Súd v tomto smere v plnom rozsahu akceptuje zdôvodnenie prokurátora týkajúce sa zákonnej definície výnosu z trestnej činnosti s následným procesným dopadom na zaistenie hnutelných vecí (motorových vozidiel), po vyhodnotení doterajšieho dôkazného stavu.*“. Takto predostretý právny záver podporený vykonaným dokazovaním vrátane znaleckého skúmania bol odvodený od skutkového zistenia o „*majetkovej a hospodárskej situácii obchodnej spoločnosti Viediecky dom s.r.o., ktorá v skúmanom období rokov 2017 až 2021 negenerovala žiaden zisk. Naopak, vykazovala účtovne stratu, teda výnosy spoločnosti boli nižšie ako náklady. V časti tohto obdobia bola spoločnosť finančne dotovaná jednak z účtov [REDAKOVANÉ], ako aj jej hotovostnými vkladmi do pokladne spoločnosti, a to celkovo vo výške 441 301, 39 €, a to pri príjmoch menovanej zistených v rámci preverenia jej majetkových pomerov, ktoré v rokoch 2016-2020 boli [REDAKOVANÉ] deklarované priemerne sumou cca 613 € mesačne.*“. Také odôvodnenie je ústavne udržateľné, či už z hľadiska kúpy vozidla zaťaženého záložným právom v prospech úverujúcej banky, rovnako tak pri použití inštitútu leasingovej zmluvy na faktické a právne podložené užívanie vozidla.

14. Doplnkovo je možné poukázať aj na argumentáciu okresnej prokuratúry v uznesení sp. zn. 1 Pv 203/22/8803 z 29. novembra 2024 (jej odôvodnenie tvorí s odôvodnením prieskumného rozhodnutia okresného súdu funkčný obsahový celok), a to v časti skutkových zistení, ako aj

právneho posúdenia výnosu z trestnej činnosti. V rámci skutkových zistení okresná prokuratúra ustálila, že sťažovateľka v prvom rade vznikla 30. júna 2016 a jej jedinou konateľkou a spoločníčkou bola a aj dosiaľ je sťažovateľka v druhom rade. Na podklade znaleckého posudku č. 24/2023 z odboru ekonómie a manažmentu bolo ustálené, že sťažovateľka v prvom rade (i) od roku 2017 do roku 2021 negeneruje zisk, resp. je permanentne v strate, (ii) na jej bankový účet bolo v posudzovanom období rokov 2018 – 2021 zaslaných z účtov patriacich sťažovateľke v druhom rade celkovo 441 301,39 eur, (iii) výrazná časť jej majetku bola tvorená osobnými motorovými vozidlami, teda nie majetkom súvisiacim priamo s podnikateľskou činnosťou, resp. zo zisku generovaného spoločnosťou, (iv) predmetné vozidlá boli následne aj predávané so stratou, (v) sťažovateľka v druhom rade v zmysle daňových priznaní za obdobie rokov 2016 až 2020 deklarovala majetkové príjmy v celkovej výške 36 819,95 eur, čo je priemerne 613,67 eur mesačne, a napokon (vi) celkový tok finančných prostriedkov, ktoré pochádzajú z predikatívneho trestného činu, je znalecky zdokumentovaný so záverom, že *peňažné prostriedky pôvodne získané z podvodne vylákaných úverov (predikatívny trestný čin) následne viacerými bankovými prevodmi (aj prostredníctvom viacerých bankových účtov), ako aj hotovostnými vkladmi boli postupne pripísané na bankové účty patriace sťažovateľkám. Na podklade takýchto skutkových zistení potom okresná prokuratúra dospela k dôvodnému podozreniu, že „peňažné prostriedky použité na kúpu motorových vozidiel (bez ohľadu na to, že z väčšej časti mali byť financované z úverových prostriedkov), ako aj peňažné prostriedky následne používané na splácania zmlúv o úvere, resp. spotrebnom úvere (peňažné prostriedky ktorých boli použité na kúpu predmetných motorových vozidiel), pochádzajú z trestnej činnosti, teda sú jej výnosom, preto aj samotné zaistené motorové vozidlá sú v zmysle definície uvedenej § 130 ods. 9 Trestného zákona výnosom z trestnej činnosti.“*. V kontexte vyslovených záverov okresná prokuratúra aj ozrejmla, že vec sa v zmysle zákonnej dikcie považuje za výnos z trestnej činnosti, *„keď je nadobudnutá hoci aj len sčasti za vec, ktorá bola získaná trestným činom alebo ako odmena zaň, prípadne ak ide o vec, na ktorú bola hoci aj len sčasti premenená vec, ktorá bola získaná trestným činom alebo ako odmena zaň.“*. Pre kvalifikáciu veci ako výnosu z trestnej činnosti teda postačuje aj to, ak je *„kontaminovaná výnosovou vecou“*, resp. má *„derivatívny charakter, ktorý je odvodený od výnosovej veci.“*

15. Oboznámiac sa s napadnutým uznesením okresného súdu, ústavný súd ho vyhodnotil ako primerané tomu, že ide o rozhodnutie o dočasnom zaist'ovacom opatrení a nemožno ho *prima facie* považovať ani za zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. Napadnuté uznesenie má zákonný podklad, keďže predpoklad právnej normy obsiahnutej v § 96f Trestného poriadku s poukazom na § 96e Trestného poriadku vedie k naplneniu účelu aplikovaného zaist'ovacieho inštitútu. Ústavný súd teda konštatuje, že okresný súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval v zmysle ich účelu, jeho úvahy vychádzajú z konkrétnej zákonnej úpravy, ktorej aplikáciu na predmetný prípad okresný súd dôsledne preskúmal, pričom postačujúcim a zrozumiteľným, teda ústavne udržateľným spôsobom zdôvodnil splnenie relevantných zákonných podmienok, čo vylučuje zásah do základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. tomu obsahovo zodpovedajúceho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a v obsahovej prepojenosti a konkrétnych súvislostiach do základného práva na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 ústavy. Ústavný súd zároveň z dôvodov, ktoré predostrel okresný súd v napadnutom uznesení, nezistil, že by medzi použitým prostriedkom (zaistením hnutel'nej veci podľa § 96f Trestného poriadku s poukazom na § 96e Trestného poriadku) a sledovaným cieľom

nebol rozumný vzťah proporcionality (James a ostatní proti Veľkej Británii z 21. 2. 1986, Bruncrona proti Fínsku zo 16. 11. 2004), čím tak podľa ústavného súdu nebol zásah do práva sťažovateľiek na vlastníctvo majetku nezákonný a svojvoľný (Maniscalco proti Taliansku z 2. 12. 2014, § 55).

16. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

17. V zmysle už predostretých záverov ústavný súd odmieta sťažovateľkami podanú ústavnú sťažnosť z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. augusta 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu